

vigtigt for befolkningen derude, så lad også det komme an på, hvad den befolkning, der lever derude, vil. Vi skal gerne tage med.

Sonja Albrink (CD):

Først skal jeg sige, at jeg synes, forespørgslens ordlyd er både interessant og relevant, for Folketinget bør være meget opmærksom på konsekvenserne af de miljøbeskyttelseslove og kontrolbestemmelser, som vedtages i stadig stigende omfang.

Langt over 100 steder i lovgivningen har det offentlige adgang til privat ejendom uden den retskendelse, som ellers skulle være den grundlovssikrede hovedregel, og det er ret mange steder. Men jeg giver også statsministeren ret i, at den seneste tids opmærksomhed på problemet heldigvis har gjort, at der er sket en opstramning.

Det er selvfølgelig vigtigt, at der er mulighed for at kontrollere miljø- og erhvervsforhold, og tit vil hele formålet med kontrollen formentlig gå tabt, hvis der i tilfælde, hvor adgangen til at foretage kontrol er blevet nægtet, først skal indhentes en dommerkendelse. Men det bør overvejes, om der virkelig overalt er behov for at foretage kontrolbesøg uden retskendelse.

Er kontroladgangen i virkeligheden kun en behagelighed, for at man kan slippe for besværet med at indhente en dommerkendelse, eller er det i alle tilfælde en nødvendighed? Det spørgsmål skal vi måske oftere stille os, når Folketinget behandler et lovforslag med mulighed for kontrol af privat ejendom uden dommerkendelse. Hvor der er behov for at få adgang til en privat ejendom for at kontrollere, om en lov overholdes, bør undtagelsen fra hovedreglen i § 72 begrænses mest muligt, sådan som det også er sket i den seneste tid, f.eks. i den netop vedtagne lov om flyvehavre.

Hvis det for at kunne kontrollere, om en lov eller nogle betingelser for en tilladelse overholdes, er tilstrækkeligt at se på forholdene i en produktionshal eller på en mark, skal loven ikke give de kontrollerende myndigheder adgang til andet end netop produktionshallen eller marken.

Der er altså ingen grund til, at der i princippet også er adgang til privatbeboelsen eller kontorerne.

Om der er behov for at rense ud i de regler, der allerede findes om offentlige myndigheders adgang til privat ejendom, kan vi først vurdere, når Folketinget får skaffet sig et samlet overblik

over de muligheder, der i dag er for, at det offentlige uden retskendelse går ind på privat ejendom, og måske navnlig hvor den kontrol i nogle tilfælde kunne varetages med mindre indgribende midler.

Vi har nok ikke været helt så opmærksomme på problemerne i forbindelse med den bestemmelse om ejendomsrettens ukrænkelighed, som ligger i grundlovens § 73, som på udhulingen af bestemmelsen i grundlovens § 72.

Her er jeg nok ikke helt enig i de holdninger, som er kommet til udtryk fra forespørgernes side. Jeg mener nemlig ikke, at der skal sættes spørgsmålstejn ved det offentliges principielle mulighed for at gennemføre erstatningsfrie reguleringer, for det er vel en af hovedhjørnestenene i en styring af den fysiske udvikling i landet.

Op ser man på mange af vore nabolande, hvor der ikke har været den samme interesse i muligheden for at styre den fysiske planlægning, vil man forstå værdien af forudseenhed på dette område.

De gange, hvor der er blevet sat spørgsmålstegn ved det offentliges mulighed for at gennemføre erstatningsfrie reguleringer, har domstolene slået fast med syvtommersøm, at det kan ske.

Dermed være ikke sagt, at det offentlige ikke skal være opmærksom på, hvor indgribende en sådan regulering kan være over for grundejerne. Afvejningen af hensynet til grundejerne mod de interesser, som det generelle indgreb skal tilgodese, er meget vanskelig, og eventuelle reguleringer skal naturligvis være sagligt velbegrundede, så der f.eks. ikke sker det, at en skov bliver fredet administrativt, for at man kan tilgodese nogle marsvin, således som det ifølge søndagsaviserne er sket et sted på Lolland.

For et par år siden udformede Miljøministeriet en naturskovsstrategi. Strategiens formål var bl.a. at bevare den oprindelige danske skov ved at udlægge nogle skovområder, der skulle henligge urørte. I stedet for at forpligte nogle skovejere til gratis at udlægge så og så meget skov har Miljøministeriet opfordret skovejerne til selv at pege på egnede skovområder, som ministeriet så betaler et eller andet beløb til skovejerne for at de lader henligge urørte.

Det er en utrolig god måde at klare tingene på. Ordningen er frivillig, og ejerne får en rimelig erstatning for den rådighedsindskrænkning, som bliver pålagt dem, og samfundet får den efterspurgte vare.